

► Του **ΓΙΑΝΝΗ ΔΡΑΓΑΣΑΚΗ**

ΤΟ 2015 ΗΤΑΝ ένας χρόνος-ορόσημο για την Ελλάδα και την Ευρώπη. Αν η κρίση, που άρχισε το 2008, αποκάλυψε θεσμικά όρια και οργανωτικά ελλείμματα της ευρωζώνης, ο σχηματισμός της νέας κυβέρνησης με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ, πριν από ένα χρόνο, αποκάλυψε τα δημοκρατικά όρια της σημερινής Ευρώπης.

Η ελληνική κυβέρνηση, από την πρώτη μέρα της εκλογής της, επιδίωξε με συνέπεια μια «συμφωνία-γέφυρα» που θα μπορούσε να «γεφυρώσει», να ικανοποιήσει, δηλαδή, συνδυασμένα εκκρεμότητες της πέμπτης αξιολόγησης του δεύτερου Μνημονίου, που δεν ολοκληρώθηκε ποτέ, με τις ανάγκες αντιμετώπισης της ανθρωπιστικής κρίσης, ανάκαμψης της οικονομίας και καταπολέμησης των εκρηκτικών ανισοτήτων, στο πλαίσιο μιας νέας συμφωνίας που θα οδηγούσε σε μια νέα μεταμνημονιακή εποχή. Αυτά τα αιτήματα αποτελούσαν τον πυρήνα της προγραμματικής πρότασης του ΣΥΡΙΖΑ, που προέκρινε ο ελληνικός λαός.

Η αναζήτηση, όμως, ενός «κοινοού χώρου», που να μπορεί αφενός να ικανοποιεί τη δημοκρατικά εκφρασμένη βούληση του ελληνικού λαού και αφετέρου να εξασφαλίζει τον σεβασμό των ευρωπαϊκών κανόνων, αν και υποστηρίχτηκε από ορισμένες μεμονωμένες φωνές, κυρίως από αριστερούς, σοσιαλιστικούς και οικολογικούς χώρους, από την πλειονότητα των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων και των ευρωπαϊκών θεσμικών αντιμετώπιστηκε ως επικίνδυνη για τους διαμορφωμένους ευρωπαϊκούς συσχετισμούς.

ΟΙ ΚΥΡΙΑΡΧΕΙΣ συντηρητικές δυνάμεις της Ευρώπης φοβήθηκαν πως μια τέτοια συνθετική δημοκρατική διέξοδος θα γινόταν παράδειγμα προς μίμηση και από άλλους λαούς, θα μπορούσε να οδηγήσει και σε μια ευρύτερη αναζωογόνηση της Δημοκρατίας και των κινημάτων για εναλλακτικές πολιτικές σε όλη την Ευρώπη, κι αυτό κρίθηκε επικίνδυνο για τις σημερινές ισορροπίες.

Παράλληλα, εγχώρια κατεστημένα συμφέροντα φοβήθηκαν ότι μια τέτοια αμοιβαία επωφελής συμφωνία θα αποτελούσε απειλή για τα προνόμιά τους και, ταυτόχρονα, μια στρατηγική νίκη της Αριστεράς, παράγοντα εδραίωσής της στην εξουσία.

Ενας χρόνος-ορόσημο

ΓΙ' ΑΥΤΟ, πέραν της οικονομικής ασφυξίας που επιβλήθηκε στη χώρα και τον λαό, υπήρξαν σχέδια και προοπτικές από εγχώριες δυνάμεις και κέντρα ισχύος της Ευρώπης, που επιδίωκαν όχι μόνο την άσκηση πίεσης, αλλά ακόμη και τη δημιουργία καοτικών οικονομικών καταστάσεων, με στόχο την κατάρρευση ή την ανατροπή της κυβέρνησης. Εδωσαν οι ίδιοι και όνομα στα σχέδια αυτά, τα ονόμασαν «αριστερή παρένθεση».

Όμως, η κυβέρνηση άντεξε. Ο λαός την εμπιστεύτηκε ξανά για να υλοποιήσει μία συμφωνία, που αν και απέχει από τις αρχικές επιδιώξεις και ανάγκες, εντούτοις, υπό προϋποθέσεις, μπορεί να μας επιτρέψει να υλοποιήσουμε κρίσιμες και ώριμες θεσμικές και κοινωνικές αλλαγές με στόχο την ανακατανομή των βαρών, την απασχόληση, την ανασυγκρότηση του κοινωνικού κράτους, και της χώρας συνολικά, σε νέες ηθικές, αξιακές, κοινωνικές και παραγωγικές βάσεις.

Στη κατεύθυνση αυτή, κεντρικοί στόχοι για το 2016 είναι:

- Η ΑΝΑΚΑΜΨΗ της οικονομίας, των επενδύσεων και της απασχόλησης,

που, εκτός των άλλων, είναι και προϋπόθεση ώστε η προωθούμενη μεταρρύθμιση της κοινωνικής ασφάλισης να οδηγήσει σε βιώσιμο ασφαλιστικό σύστημα. Ακριβώς γι' αυτό, η έγκαιρη ολοκλήρωση της πρώτης αξιολόγησης του προγράμματος είναι κρίσιμης σημασίας.

- Η ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ του κοινωνικού κράτους και ο εμπλουτισμός του με νέους θεσμούς στήριξης της κοινωνίας και νέες δομές και λειτουργίες, που θα απαντούν στις νέες κοινωνικές ανάγκες και στους πληττόμενους της κρίσης και των μνημονιακών πολιτικών.

- Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ, πέραν των δεσμεύσεων της συμφωνίας, ενός ευρύτερου προγράμματος αλλαγών, με στόχο την αναδιανομή, την καταπολέμηση των εκρηκτικών ανισοτήτων, την απασχόληση, την ανασυγκρότηση του κρατικού μηχανισμού και την αντιμετώπιση των χρόνιων προβλημάτων της χώρας, τα οποία οι προηγούμενες κυβερνήσεις έκρυβαν κάτω από το χαλί.

-ΥΠΟ ΣΥΝΘΗΚΕΣ βαριάς εποπτείας και με τους περιορισμούς που αυτή δημιουργεί στην άσκηση της πολιτικής,

πρέπει να τολμήσουμε νέες μορφές διακυβέρνησης, πέρα από τον πελατειακό χειροτεχνισμό του παρελθόντος και τη στεγνή τεχνοπολιτική, που αγνοεί την κοινωνία και θέτει τους πολίτες στο περιθώριο, μορφές διακυβέρνησης οι οποίες θα καθιστούν τους πολίτες και την κοινωνία συμμετόχους στο πολιτικό και οικονομικό γίγνεσθαι.

Η υλοποίηση των παραπάνω στόχων απαιτεί μία αναδιάταξη των κοινωνικών συμμαχιών και τη μετάβαση από μια αντιμνημονιακή κοινωνική συμμαχία σε μια κοινωνική συμμαχία, με στόχο τη μεταμνημονιακή Ελλάδα. Επίσης, απαιτεί ένα πολιτικό σύστημα, το οποίο θα ευνοεί την πολιτική αντιπαράθεση αλλά και τις συνεργασίες στη βάση δημοκρατικών αρχών, ιδεών και προγραμμάτων.

ΤΕΛΟΣ, απαιτεί έναν ενισχυμένο ΣΥΡΙΖΑ, ποσοτικά και ποιοτικά, ώστε να μπορέσει να ανταποκριθεί στον ρόλο του ως ηγεμονεύοντος πόλου συσπειρώσεως και συμπάρταξης ευρύτερων αριστερών, οικολογικών και πατριωτικών δυνάμεων, στη διαδικασία της προοδευτικής ανασυγκρότησης της χώρας.